

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. P.,** zastoupeným Mgr. Michalem Šimků, advokátem, se sídlem Šítkova 233/1, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Mělník, Dopravní inspektorát Mělník,** se sídlem Bezručova 2796, Mělník, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2012, č. j. 51 A 14/2012 - 7,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného o uložení blokové pokuty ze dne 1. 8. 2012, které bylo vydáno a žalobci doručeno ve formě bloku, díl A, série CM/2010, číslo M 5190922 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Vehlovice dne 8. 7. 2012 o méně než 20km/hod. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč. V centrálním registru řidičů byly pak žalobci v návaznosti na vyřízení blokového řízení zaznamenány 2 body.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 27. 9. 2012, v níž tvrdil, že se předmětného přestupku nedopustil, neboť vozidlo v době spáchání přestupku řídila jeho manželka, což ve spěchu neuvedl při jednání u žalovaného. Podpis nebo doznání podle žalobce nezbavuje žalovaného povinnosti přestupek spolehlivě zjistit, což se v daném případě nestalo, neboť žalovaný nepostavil najisto, kdo automobil dne 8. 7. 2012 řídil a kdo se tudíž dopustil protiprávního jednání. Žalovaný tedy přestupek nedostatečně zjistil, nebyly proto splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení.

[3] Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. 10. 2012, č. j. 51 A 14/2012 - 7, žalobu odmítl. V odůvodnění uvedl, že pokud žalobce nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, bylo jeho právem dožadovat se provedení správního řízení, v němž by bylo provedeno dokazování, kde by mohl uplatnit své námitky, navrhovat důkazy na podporu svých tvrzené apod. Žalobce však rezignoval na provedení správního řízení, čímž podle krajského soudu dal najevo, že považuje přestupek za spolehlivě zjištěný a správnost postupu žalovaného potvrdil tím, že podepsal pokutový blok, čímž souhlasil i s udělenou sankcí. Tímto jednáním se žalobce dle krajského soudu dobrovolně vzdal práva na provedení správního řízení, v němž měl možnost v případě nesouhlasu s výsledkem řízení využít svých práv v dalších instancích. Pokud žalobce nevyužil možnosti podat opravné prostředky, je jeho žaloba nepřípustná pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem.

[4] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze ze dne ze dne 22. 10. 2012, č. j. 51 A 14/2012 - 7, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že napadá usnesení z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdil, že usnesení je nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, z důvodu vad řízení spočívajících v tom, že zjištěná skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve správním spise, a z důvodu nepřezkoumatelnosti usnesení. Stěžovatel popsal průběh řízení před žalovaným a poukazoval na to, že vozidlo, které překročilo povolenou rychlost, je sice registrováno na jeho osobu, ale v dané době vůz neřídil, jak tvrdil již v žalobě. Žalovaný tedy věc nesprávně posoudil, nadto vůbec nezkoumal, kdo se protiprávního jednání dopustil. Spolehlivě je přestupek podle stěžovatele zjištěn, je-li pachatel přestupku správním orgánem přistižen při jeho páchání; není-li pachatel přistižen při páchání přestupku, musí mít správní orgán k závěru o spáchání přestupu a o totožnosti pachatele dostatek důkazů, což se v daném případě nestalo. Stěžovatel odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, a dovozoval, že v daném případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí žalovaného, když stěžovatel tvrdil, že pro blokové řízení nebyly dány podmínky, neboť zpochybňoval skutečnost, že by se přestupku dopustil a že se jednalo o protiprávní jednání.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení zdejšího soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

[9] Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, zda v případě stěžovatelova přestupku byla zároveň naplněna formální a materiální kritéria a kdo se protiprávního jednání dopustil. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65).

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je naplněn v případě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] V rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že *„pokud soudní řád správní označuje za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.“*

[13] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č j. 8 As 68/2010 – 81, dále uvedl, že *„rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.“*

[14] V souladu s výše ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že krajský soud rozhodl správně, když žalobu stěžovatele ze dne 27. 9. 2012 odmítl pro její nepřípustnost a věcně se jí nezabýval, neboť stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky před správním orgánem. Jak totiž vyplývá ze samotné žaloby, stěžovatel pokutový blok osobně podepsal, s jeho vystavením tudíž vyslovil souhlas. Vystavením pokutového bloku a jeho podepsáním stěžovatelem (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č j. 8 As 68/2010 – 81) tedy bylo toto rozhodnutí vydáno v blokovém řízení v souladu s ustanovením § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Tímto úkonem se však stěžovatel vzdal práva na projednání věci ve správním řízení (srov. § 84 odst. 2 přestupkového zákona) s možností podat následně správní žalobu podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. Vzdal-li stěžovatel práva na meritorní projednání věci ve správním řízení, nemůže námitky týkající se merita věci následně uplatnit před správními soudy.

[15] Na tomto závěru ničeho nemění ani následná argumentace stěžovatele, že při podepisování pokuty jednal údajně ve spěchu, neboť toto tvrzení není ničím podloženo a je zcela nekonkrétní. Jednání ve spěchu počínání stěžovatele podle názoru Nejvyššího správního soudu nijak neomlouvá, neboť i tehdy, pokud člověk pospíchá, si má být vědom následků svého jednání a postupovat s rozmyslem; nestalo-li se tak, je to nutné přičíst k jeho tíži. Nejvyšší správní soud tuto argumentaci stěžovatele považuje nadto za účelovou, neboť fakticky se proti postupu správních orgánů začal bránit teprve poté, co mu bylo oznámeno, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a kdy byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

[16] Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 – 40, není případný, neboť tam bylo sporné, zda byl pokutový blok přestupcem podepsán či nikoli, což není případ stěžovatele.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně

úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu